

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Dąbrowski (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Barbara Myszka (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa J. G. i U. G.

przeciwko „Ż.(...)” Spółce Akcyjnej w P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 lutego 2008 r.,

zażalenia powódek na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 23 października 2007

r., sygn. akt I ACa (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 23 października 2007 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powódek od wyroku tego Sądu z dnia 31 maja 2007 r. oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego, którym oddalono powództwo o zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych. Stwierdził, że początkowo powódki dochodziły zarówno roszczeń majątkowych, jak i niemajątkowych, jednak na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2006 r. ograniczyły powództwo i ostatecznie wniosły jedynie o zasądzenie zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych w łącznej kwocie 15 000 zł. Sprawa utraciła tym samym charakter sprawy niemajątkowej i dopuszczalność skargi kasacyjnej została uzależniona od wartości przedmiotu zaskarżenia. Ponieważ wartość ta jest niższa od kwoty określonej w art. 398² § 1 k.p.c., wniesiona skarga kasacyjna ulegała odrzuceniu jako niedopuszczalna art. 398⁶ § 2 w związku z art. 398² § 1 k.p.c.).

W zażaleniu na powyższe postanowienie powódki podniosły zarzut obrazy art. 398² k.p.c. przez przyjęcie, że sprawa nie ma charakteru sprawy niemajątkowej. Podkreśliły, że od początku procesu dochodziły ochrony naruszonych dóbr osobistych, wnosiły o zaprzestanie naruszania prawa do spokojnego mieszkania przez emitowanie nadmiernego hałasu i drgań oraz o przyznanie zadośćuczynienia. W listopadzie 2005 r. ze względu na stale pogarszający się stan zdrowia wyprowadziły się z zajmowanego mieszkania, w związku z czym ograniczyły powództwo do roszczenia o zadośćuczynienie. W dalszym ciągu domagają się jednak ochrony dóbr osobistych, wobec czego sprawę należy traktować jako niemajątkową. W konkluzji żalące wnosiły o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398² § 1 k.p.c. ustawodawca uzależnił dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach o prawa majątkowe od wartości przedmiotu zaskarżenia. Pojęcie sprawy o prawa majątkowe, którym ustawodawca posłużył się w tym przepisie, nawiązuje do utrwalonego podziału na sprawy o prawa majątkowe i o prawa niemajątkowe, spotykanego także w innych przepisach kodeksu postępowania cywilnego (zob. np. art. 17 pkt 4, art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c.). W nauce prawa przyjmuje się, że żądanie, a tym samym sprawa, w której żądanie to jest rozpoznawane, ma charakter majątkowy, jeżeli zmierza do realizacji prawa lub uprawnienia mającego bezpośredni wpływ na stosunki majątkowe stron. Za prawa majątkowe uważa się przy tym roszczenia pieniężne, choćby służyły do ochrony dóbr niemajątkowych (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2005 r., II CZ 110/05, niepubl.).

Okoliczność, że zadośćuczynienie ma służyć ochronie dóbr osobistych żalących, nie zmienia zatem majątkowego charakteru dochodzonych roszczeń pieniężnych.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. postanowił, jak w sentencji.